

Yazmak düşünmektir, düşünmek de yazmak. Düşünmeden yazmak mümkün değil, en azından içini dinleyecek ve ondan akana dikkat kesileceksin ki elin de bir yandan yazmaya devam etsin. Ucu nereye vardığı belli olmayan vehimler ve hayaller içinde insanın yazması zor, kesilip gidiyorsun. Zihin üstüne bir at gibi binip idare etmen gereken bir şeyken, yularını bulamadığın için alıp seni bilmediğin yerlere, bulutlara, lav dolu volkanlara, geçmişin ve geleceğin cehennemine götürüyor.

Bunların bazısının müze gezmek gibi, kendi geçmişini gezip, *bak neler olmuştu* diye ibret almaya yaraması mümkün, bazılarının *gelecek inşasına* da yaraması mümkün ama insanların çoğu düşüncesinin vehim, kuruntu ve boş hayal olmasından, bizi *geçmiş* ve *gelecek müzesine* götüren rehberin ya dilimizi bilmediğini, veyahut bizim ona dikkat etmediğimizi çıkarabiliriz. Müzeyi ne için geziyorsun? Muhtemelen rehber sana bir şeyler anlatmaya çalışıyor ama onu anlamadığımız için bizi tekrar tekrar götürüyor oraya.

Belki de sadece eğleniyor, belki de anlayacak bir şey yok, belki de düşüncelerimize, duygularımıza dikkat kesilince, gerçek manada onları dinleyince susacaklar. Onlarla karşılaşınca yüz çevirdiğimiz için yaramazlık yapıp ilgi bekleyen çocuk gibi gözümüze girmeye çalışıyorlar.

Zihin atının bizi nereye götürdüğünü belirleyebilsek, ne kadar iyi olurdu, değil mi?